

# «Άγιοι Κολληβάδες»

υπό π. Νικόλαου Δημαρά Dr.Jur.  
Βαρδακουρά 47, πάρ. 3, 30300 Νάυπακτος  
τηλ.: 26340-22179, 31805

Αύγουστος 2004

## Ὁ μάγος Πορφύριος, ὁ «ἰσοστάσιός» του ... «ἀγιορείτης» Παΐσιος καί ἡ οὐνίτικη θεολογία τοῦ μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ὁ μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης ἀπευθύνεται πρὸς τὸν γράφοντα μὲ τὸν τίτλον «Μία ἐπιστολή τοῦ Νομικοῦ καί σχισματικοῦ ἱερέως Ν. Δημαρά». Τούς Ὁρθοδόξους μᾶς θεωρεῖ «ὀλιγοφρενεῖς», «σχιζοφρενεῖς», «σχισματικούς», μᾶς εἰρωνεύεται ὅτι τάχα δέν κάνουμε ἔρευνα καί ὅτι ἀποτελοῦμε «ἐξηραμένον κλάδον» καί «παραсунаγωγὴν» (Βλ. «Ἀθωνικά ἄνθη» Τομ. Ι', σελ. 237 ἐπ.).

Κατ' ἀρχὴν θά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι διάλεξε μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν μας ὁ μ. Θ. καί παρέλειψε τὰ συντριπτικά στοιχεῖα πού τοῦ εἶχα παραθέσει μαζί μὲ τίς ἄλλες **ἐλεγκτικές ἐπιστολές** πού τοῦ ἔστειλα. Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νά ἀποκτήσει πλήρη εἰκόνα τοῦ διαμειφθέντος διαλόγου ἄς ἀνατρέξει στὰ τεύχη Ἀπριλίου 2003 καί Ἰουνίου-Ἰουλίου 2003 τῶν «*Ἁγίων Κολληβάδων*», ὅπου καί ἡ ἀνατροπὴ ὄλων τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ μ. Θεοκλήτου. **Ἐκεῖ θά διαπιστώσει, ὅπως καί στό προκείμενο τεῦχος, ὅτι στερεῖται πατερικῶν ἐπιχειρημάτων.** Στηρίζεται σέ αὐθαίρετα συμπεράσματα καί σέ γνώμες σχισματοαιρετικῶν Νεοημερολογιτῶν, ὡς του Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, καί τοῦ Γερβασίου Παρασκευοπούλου, γνώμες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀνασκευασθεῖ πλήρως ἀπὸ τὸν Θεολόγον ἱεροῦ ἄρχον π. Θεοδώρητον Μαῦρον καί τὸν τότε ἱερέα τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας π. Βασίλειο Σακκά. (Βλ. σχετικά τὰ λίαν ἀξιόλογα ἔργα τοῦ π. Θεοδωρήτου: «Διάλογοι τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ», «Τό ἀντίδοτον», «Ὁρθοδοξία καί αἵρεσις» καί «Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν». Συνοπτικὴ ἀλλὰ ἀποστομωτικὴ ἀνασκευή τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κακοδόξου πονήματος τοῦ μ. Θεοκλήτου βλ. στὰ δύο τελευταῖα τεύχη τῶν περιοδικῶν «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος» καί «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις»).

**Στερούμενος οἰουδήποτε πατερικοῦ ἐρείσματος αὐθαιρετῆ καί στηρίζεται ἀκόμη καί στίς γνώμες τῶν νεοεποχιτῶν «ἀγίων» Παΐσιος καί Πορφυρίου γιὰ νά ἀντικρούσει τὰ καταλυτικά γιὰ τὸν Νεοημερολογιτικό-Οἰκουμενισμό ἐπιχειρήματα τῶν Ὁρθοδόξων!**

«Τελευταίως, ὁ τελευταῖος Ὅσιος, (σ.σ. ὁ Παΐσιος, βλ. τὸ σχετικὸ κεφάλαιο: «Ὁ ὀσιος Παΐσιος καί τὸ «ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα»), ὕστερα ἀπὸ τούς δύο **ἰσοστασίους** του Πορφύριον καί Ἰάκωβον ... παραθέτει τίς σκέψεις του γιὰ τὸ «ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα», γράφει ὁ μ. Θεόκλητος Διονυσιάτης (ὁ.π. σελ. 212 ἐπ.), εἰσηγούμενος σαφῶς τὴν ἀγιοποίηση πλανεμένων ψευδοαγίων καί προσπαθώντας γιὰ ἄλλη μιά φορά (μετὰ τὴν ἀγιοποίηση τοῦ μασώνου Χρυσοστόμου Σμύρνης, βλ. σχετικά τὰ συντριπτικά ἐπιχειρήματα τοῦ π. Εὐθυμίου Τρικαμηνᾶ στό σχετικὸ βιβλίο του, περὶ τῆς μασωνικῆς ιδιότητος καί τοῦ

Οἰκουμενιστικοῦ φρονήματος τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης), νά νοθεύσει τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο.

Καί ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πορφύριον, ὄλοι οἱ σοβαροὶ μελετητὲς τῆς ζωῆς του καί τῆς διδασκαλίας του θά διαπιστώσουν ὅτι χρησιμοποίησε μέσα ἀνορθόδοξα καί ὑποπτα, ἀγνωστα στὴν Ὁρθόδοξη Παράδοση καί διδασκαλία, γιὰ νά «προφητεύσει» καί νά «διαγνώσει»!

Γιὰ νά κάνει τίς «διαγνώσεις» του **χρησιμοποίησε ψυχομετρία**, ἔπιανε τὸ σφυγμὸ τῶν προσερχομένων! (Γεωργίου Κρουσταλάκη, Ὁ Γέρων Πορφύριος, Ἀθήναι 1997, Β' ἔκδοσις, σελ. 129, ὅπου καί σχετικὴ φωτογραφία, βλ. καί σελ. 96). Μέθοδο πού χρησιμοποιοῦν τὰ μέντιουμ!

Χρειαζόταν, ὅπωςδήποτε νά πιᾶσει κάτι γιὰ νά μαντέψει, τὸ χέρι, τὸ κεφάλι, τὸ ροῦχο. «Ἐβλεπε» γεγονότα τοῦ παρελθόντος πού σχετίζονταν μὲ **«γίγαντες»** καί μὲ **μάντιες**, ὅπως ὁ Τειρεσίας.

«Ὁ π. Πορφύριος «εἶδε» μὲ τὴν Θεῖα Χάρη καί περιέγραψε τὸ διάσημο *Θηβαῖο μάντι*, τὸν *Τειρεσία*, τὸν *υἱὸ τοῦ Εὐήρου* καί τῆς *νύμφης Χαρικλοῦς*, ὅπως αὐτὸν περιγράφει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ μυθολογία πολλοὺς αἰῶνες π.Χ. καί ὅπως τὸν ἀπεικονίζει γνωστὸ ἀρχαῖο *ἀνάγλυφο*, *τυφλό*, *χειραγωγούμενο ἀπὸ δύο ἐφήβους*» (Κρουσταλάκη, ὁ.π. σελ. 93)

Περιέγραφε τόπους μὲ λεπτομέρεια καί τούς παρουσίαζε στὸν ἔκπληκτο συνομιλιτὴ του, ἐπιμένοντας ὅτι ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα, γιὰ νά καθηλώσει τὸν ἄκροατὴ του καί νά τὸν ἐντυπωσιάσει. Περιέγραφε πέτρες, ἀκροθαλασσιές καί ποτάμια, πού τὸ ἕνα εἶχε πῖο γλυκὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, πού εἶχε περισσότερο κι ἄς βρίσκονταν αὐτὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς!

Ἀνέβαινε μέχρι ... τὸν θρόνο τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ... πάνω ἀπὸ τὸ σύμπαν καί τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Κρατοῦσε τὸ χέρι ἀσθενοῦς καί τοῦ ἔκαναν ... καυτηριασμό δίχως νάρκωση!

Ὅρμαγε ἐπάνω στὸν ἀπέναντί του σάν «αἴλουρος» καί τὸν ... ἐγδυνε γιὰ νά δείξει τὴν οὐλὴ, καί γιὰ νά ἀποδείξει ὅτι εἶχε «προορατικὸ χάρισμα» καί ὅτι τὰ πράγματα ἦταν ἔτσι ὅπως τὰ ... «προφήτεψε» καί ὅτι ὄντως εἶχε κάνει ἐγχείρησις κοίλης ὁ συνομιλητῆς του, ὅπως τὸ εἶχε «διαγνώσει».

Ἐφτιαχνε κύκλους καί ἔμπαινε μέσα γιὰ νά ... «προφητεύσει»!

Ξαφνικὰ τηλεφωνοῦσε μέσα στὴ νύχτα γιὰ κάποιον ἐπερχόμενο κακὸ, σέ ἀνθρώπους πού δέν τούς εἶχε δεῖ ποτέ!

Κατ' ἐξοχὴν ἐκστασιαζόταν σέ χώρους, ὅπου δροῦσαν οἱ δαίμονες στὴν ἀρχαιότητα, στό μαντεῖο τῆς Δωδώνης, μπροστὰ στό ἄγαλμα τοῦ Δία στό Μουσεῖο, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν Πυθία καί τούς Δελφούς, ἢ γιὰ τὸν ... μάντι Τειρεσία!

Ἐπειδὴ εἶχε «χάρισμα» δεχόταν νά πάει νά ψάξει ἀκόμη καί γιὰ κρυμμένους θησαυροὺς πού εἶχαν κρύψει κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο πόλεμο!

Ὁ αὐτοέπαινος καί ἡ αὐτοδικαίωση ἦταν χαρακτηριστικὸ γνώρισμά του! Ἐλεγε:

«*Αὐτὴ τὴ στιγμή βρίσκομαι πάνω ἀπὸ τὸ σύμπαν, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα! Βρίσκομαι κοντὰ στό Θεό, ... ἐγγίζω τὴ Θεότητα, (!) εἶμαι κοντὰ στὴν Ἁγία Τριάδα. (!)* (ὁ.π. σελ. 69).

«*Δέν ξέρεις, βρέ εὐλογημένε, ὅτι ὅταν θελήσω νά σέ δῶ, καί στὴν ἄκρη τῆς γῆς νά εὐρίσκεισαι, σέ βλέπω τί κάνεις*» (Κλείτου Ἰωαννίδου, ὁ γέρον Πορφύριος, Μαρτυρίες καί ἐμπειρίες, Ἀθήνα 1993, σελ. 120)

Αναφέρεται ότι έκανε εκατοντάδες χιλιόμετρα γιά νά πάει νά βρεί τόν κρυμμένο χρυσό και τόν κρυμμένο θησαυρό (Κλείτου Ιωαννίδη, Ο γέρον Πορφύριος, Άθήνα 1993, σελ. 153).

«Κατέβαινε» «πνευματικῶ τῷ τρόπῳ» και «δοκίμαζε» μέ τήν χούφτα του τό νερό, γιά νά δει, ἄν ἦταν γλυκό ἢ ἄλμυρό! (Γέροντος Πορφυρίου, Βίος και λόγοι, Γ. Μ. Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2003, σελ. 175 ).

Ἔβλεπε» ἀρχαῖα κάτω ἀπό τό χῶμα και μάλιστα ἀπό ἀπόσταση και ἔλεγε πόσα δένδρα και γλάστρες εἶχαν οἱ πιστοί στό σπίτι τους, γιά νά τούς ἐντυπωσιάσει!

«... Εἶχε ὑποδείξει στήν μοναχή αὐτή, (σ.σ. ἦταν ἀρχαιολόγος), μιά περιοχὴ γύρω ἀπό τήν μεγάλη γέφυρα πού βρίσκεται στήν εἴσοδο τοῦ Βελιγραδίου, ὅπου στά βαθύτερα στρώματα τῆς γῆς ὑπῆρχαν ἀρχαιοτήτες τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, μεγάλης ἀξίας.» (Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 58, 59).

Μιλώντας γιά τήν Κορέα χωρίς νά ἔχει πάει ἐκεῖ, λέει:

Ἔπιες νερό ἀπό τό ποτάμι πού τρέχει στά ἀριστερά; Τί ὠραῖο πού εἶναι! Βέβαια τό νερό στό δεξιὸ ποτάμι εἶναι περισσότερο, ἀλλά δέν εἶναι ὠραῖο σάν τό ἄλλο.»

(Βλ. σχετικὰ μέ τὰ ἀνωτέρω Κρουσταλάκη, δ.π. σελ. 68. Βλ. και σελ. 85, 87 ἐπ. Σύγκρινε και σελ. 94. Βλ. και ἄλλα φοβερὰ και τερατώδη στίς σελ. 74 και 78).

Δέν δίστασε ἀκόμη ἐσωφορικά νά ζηλώσει τήν δόξαν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, «προλέγοντας» ὅτι ὁ Ὠρωπός θά γίνει «ἐφάμιλλο» προσκύνημα μέ τήν Τῆνο! (Ὅπως ἐγραψε ὁ γέροντας Πετρώνιος τῆς Ἁγιορειτικῆς Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου στόν «Ὁρθόδοξο Τύπο»)

Ὡ ποῖον πνεῦμα ἐπάρσεως και ἐγωισμοῦ! Ὁ δυστυχῆς ἐνεπαίζετο ἀπό τούς δαίμονες!

Αὐτούς τούς δαιμονοπλήκτους μᾶς παρουσιάζει και ὁ ὡς Νεοουνίτης\* παρουσιαζόμενος μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης σάν τεκμήριο τῆς παραμονῆς του σέ κοινωρία μέ τούς ἀθέους Οἰκουμιστάς τοῦ Φαναρίου! Καί θέλει νά μᾶς πει, ἀφοῦ ἐμεῖς ἔχουμε ... «ἀγίους» σάν τόν Πορφύριο, τί θέλετε και μᾶς ἐλέγχετε, γιά τίς προδοσίες τῶν ψευδοποιημένων μας; Ἄφοῦ ἔχουμε «ἀγίους», ἄρα ἐμεῖς εἴμαστε ἡ ἐκκλησία!

**Ναί, πάτερ μου ἔχετε ψευδοαγίους τῆς Νέας Ἐποχῆς! Κοινωνικούς πρός τούς ἀθέους Οἰκουμιστάς τοῦ Φαναρίου!**

**Ἔρμαια τῶν δαιμόνων! Πλανώντας και πλανωμένους!...**

Γιά μιά ἀκόμη φορά διαπιστώνουμε ὅτι ἀγιότητα δέν εἶναι δυνατόν νά υπάρξει ἔξω ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία και τό Καθολικό δόγμα τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, ὅπου ἰσχύει ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ και ὑπό πάντων ἐπιστεύθη και ὄχι στήν σχισματοαίρεση τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμισμοῦ.

Βρισκόμενος ὁ Πορφύριος μπροστά στό ἄγαλμα τοῦ Δία, στό Μουσεῖο τῆς Ἀθήνας, συνέβησαν τά ἑξῆς:

«Πηγαίναμε ἀπ' τό ἕνα ἄγαλμα στό ἄλλο. Σέ μιά στιγμή σταθήκαμε μπροστά στό ἄγαλμα τοῦ Διός. Ὁ Δίας ἦταν στό θρόνο του κι ἔριχνε τόν κεραυνό στους ἀνθρώπους. Ἄφοῦ τούς εἶπε ὅσα ἤξερε ἡ ξεναγός, γυρίζει σέ μένα και μοῦ λέει:

Ἔσεῖς τί λέτε παπούλη;

Ἔγώ δέν ξέρω ἀπ' αὐτά, εἶπα. Μόνο ἔτσι ὅπως τό βλέπω, θαυμάζω τό ἔργο τοῦ καλλιτέχνη ἀλλά και τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ, πού τόσο τέλεια τό δημιούργησε. Καί καταλαβαίνω ὅτι ὁ καλλιτέχνης πού τό ἐφτιαξε εἶχε μεγάλη αἰσθησι τοῦ Θεοῦ. Βλέπετε τόν Δία, ἐνῶ ρίχνει τόν κεραυνό στους ἀνθρώπους, τό πρόσωπό του εἶναι γαλήνιο. Δέν εἶναι ὀργισμένος. Εἶναι ἀπαθής. Πολύ εὐχαριστήθηκε ἡ ξεναγός και ὄλο τό γκούριπ. Τί μᾶς λείει αὐτό; Τί λείει; Ὅτι ὁ Θεός δέν ἔχει πάθος, κι ὅταν ἀκόμη τιμωρεῖ.»

(Βίος και λόγοι, γέροντος Πορφυρίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, Ἱερά Μονή Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2003, σελ. 135, 136).

Τί νά πρωτοθαυμάσει κανεῖς ἀπό τίς ἀνοησίες και τίς βλασφημίες τοῦ Νεοεποχίτη μάγου Πορφυρίου;

Ἄντί νά ἐλέγξει, ἀντί νά καθοδηγήσει, ἀντί νά διδάξει, χάσκει μπροστά στό ἄγαλμα τοῦ δαίμονος και θαυμάζει τό ἀπαθές τοῦ Διός! Καί ἀφήνει τούς ἀνθρώπους ὄχι μόνον νά μένουν στήν πλάνη ἀλλά και τούς ἐπιτείνει τήν πλάνη. Τούς ἀφήνει νά θαυμάζουν τά εἰδῶλα! Τελευταῖα δέ και νά τά προσκυνοῦν και νά διοργανώνουν τελετές εἰδωλολατρικές, ἀφοῦ ἔχουν τέτοιους διδασκάλους... πού μᾶς τούς προβάλλουν και τάχα ... «λόγιοι» ἀγιορεῖτες ὅπως ὁ ἀνθρωπάρεσκος μοναχός Θεόκλητος!

Ἄς δοῦμε πάλι ἕνα χαρακτηριστικό κείμενο:

«-Τί ἐργασία κάνεις παιδί μου;»

-Ἀρχαιολόγος» ἀπαντᾷ ἐκείνη.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀφηγεῖται ὁ Παπουλῆς, μᾶς φέρανε τό φαγητό και ἀρχίσαμε νά τρώμε. Ἐγώ, λέει χαμογελώντας, ἔκανα τό σταυρό μου. Πού λές, σέ λίγο καθώς τρώγαμε τῆς λέω:

-Βρέ παιδί μου, τί νά σοῦ πῶ τώρα...

-Τί θέλεις Γέροντα; μέ ρωτάει.

-Τῆς λέω: Ἐκεῖ πού δουλεύεις πῶ πάνω βλέπω ἕνα γέροντα σάν τόν Προφήτη Ἡσαΐα. Εἶναι πολύ γέρος, ψηλός μέ μακριά γενειάδα και τόν χειραγωγοῦν.

-ἐκείνη τῆ στιγμή λοιπόν, παρατηρεῖ γελώντας ὁ γέροντας, ἡ κοπέλα τά ἔχασε.

-Λέω: Τί ἔπαθε αὐτή;

-Τί ἀνθρωπος εἶσαι ἐσύ; μοῦ λέει ἐκείνη. Ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού ἤρθες ἐδῶ και κάθησες στό τραπέζι αἰσθάνθηκα μιά δύναμη μέσα μου.

-Λέω: Τί εἶμαι βρέ παιδί μου δέν εἶμαι τίποτα» (γελώντας ἐλαφρὰ).

-Και συμπληρώνω ρωτώντας την: Τί εἶναι, γιατί συγκινήθηκες ;

-Στή συνέχεια τῆς λέω: Ἄ! Τώρα νά σοῦ πῶ και γιά τῆ δουλειά σου. Ἐχετε βρεῖ ἕναν τάφο πού ἔχει μέσα ὄλο χρυσαφικά. Καί ὄλα αὐτά τά βρίσκετε κομμένα, τριμμένα...»

-Ναί μοῦ λέει, ἔτσι ἀκριβῶς εἶναι, ὅπως τά λές. Ἄκου νά σοῦ πῶ ὄμως και κάτι ἄλλο. Ἀπό πάνω εἶναι τό σπίτι ἑνός μάντη, πού πράγματι ἦταν, ὅπως τόν περιέγραψες σάν τόν Προφήτη Ἡσαΐα, ψηλός μέ μακριά γενειάδα, ἀλλά ἦταν τυφλός. Καί ὅπως τόν εἶδες, ἔτσι πράγματι τόν χειραγωγοῦσαν. Ἦταν ὁ μάντης Τειρεσίας!

-Ναί, ὁ Τειρεσίας, αὐτός ἦταν βρέ», ἐπαναλαμ-βάνει ὁ Γέροντας.

Ρωτοῦν τά πνευματικά του παιδιά: Γέροντα εἶδατε τόν ἀρχαῖο μάντη Τειρεσία;

-Ναί, ἀπαντᾷ ἐκείνος, ἦταν αὐτός ὁ μάντης Τειρεσίας στή Θῆβα. Ὅπως τόν εἶδα ἐκείνη τῆ στιγμή νά τόν χειραγωγοῦν, τόν περιέγραψα.»

Ἄς μᾶς ἀπαντήσει, λοιπόν ὁ π. Θεόκλητος, συναντᾶμε στήν διδασκαλία και στόν βίο τῶν Πατέρων

της Ἐκκλησίας τέτοια τερατώδη, αὐτὴ τὴν οἴηση καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιδείξεως καὶ τῆς προβολῆς; Εἶναι ἢ δὲν εἶναι πνευματιστής, ἔρμαιος τῆς δαιμονικῆς πλάνης ὁ Πορφύριος;

**Ἐμεῖς, ἀπὸ ὅτι εἴμαστε σὲ θέση ταπεινά νὰ γνωρίζουμε ἀπὸ τὰ ἅγια Εὐαγγέλια καὶ τὴν Πατερικὴ γραμματεία, ξέρουμε ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιδεικνύεται καὶ οὔτε ἐνεργεῖ καθηλωτικά καὶ ὀλοκληρωτικά πάνω στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ἐπεμβαίνει συνεχῶς τηλεφωνικά μέσα στὰ σπίτια καὶ στὰ Μοναστήρια, γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς ἐλέγξει ἢ νὰ τοὺς προειδοποιήσει γιὰ κάποια ἐπερχόμενα τάχα δεινά, γιατί τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποία σέβεται καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σχετικὰ μὲ τὰ ἀνωτέρω διαβάζουμε στοὺς Ἀσκητικὸς λόγους τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ:**

«Ὅστις ἄνευ τινός ἀνάγκης ἀποτολμᾷ εἰς τοῦτο, ἡγουν παρακαλεῖ τὸν Θεόν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ γίνωσι διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ θαυμάσια καὶ δυνάμεις, ὁ τοιοῦτος πειράζεται κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ χλευάζεται ὑπὸ τοῦ ἀπατεῶνος δαίμονος καὶ ἀσθενεῖ κατὰ τὴν συνειδήσιν αὐτοῦ. ἐπειδὴ μόνον ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ στενοχωρίας δυνατόν νὰ ζητήσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Ἄνευ τινός ἀνάγκης νὰ πειράζωμεν τὸν Θεόν, εἶναι κίνδυνος καὶ ὅστις ἐπιθυμεῖ τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶναι δίκαιος. Ὅπερ δὲ ὁ Κύριος θέλων ἐποίησεν εἰς πολλοὺς ἁγίους, ἐγένετο εἰς αὐτοὺς, δίχως νὰ ζητήσωσιν αὐτό. ἀλλ' ὅστις θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ τοῦτο θεληματικῶς, χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη τις, ὁ τοιοῦτος πίπτει ἐκ τῆς προφυλάξεως, καὶ κρημνίζεται ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀληθείας. Ἐάν δὲ τυχόν εἰσακουσθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ αἴτημα αὐτοῦ, καθὼς αὐτὸς ἀπετόλμησε καὶ ἐζήτησεν αὐτό, λαμβάνει ἐκ τούτου ἀφορμὴν ὁ πονηρὸς διάβολος, καὶ μεταφέρει αὐτὸν εἰς μεγαλύτερα ἄτοπα ἐπειδὴ οἱ ἀληθινοὶ δίκαιοι ὄχι μόνον δὲν ἐπιθυμοῦσι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ἂν τοῖς δοθῶσιν, ἀποστρέφονται αὐτὰ καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδιαιτέρως. Καὶ ἰδοὺ τις ἐκ τῶν ἁγίων Πατέρων διὰ τὴν καθαρότητα αὐτοῦ ἔλαβε χάρισμα παρὰ Θεοῦ τοῦ νὰ προογνωρίζει τοὺς προσερχομένους πρὸς αὐτόν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθελεν αὐτό, παρεκάλεσε τοὺς ἁγίους γέροντας καὶ μετ' αὐτῶν διὰ προσευχῆς ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόν ὅπως ἀφαιρεθῇ τὸ χάρισμα τοῦτο ἐξ αὐτοῦ. Ἐάν καὶ τινὲς ἔλαβον χαρίσματα, ἐξ ἀνάγκης ἔλαβον αὐτὰ ἢ ἐξ ἀπλότητος αὐτῶν εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς ἢ θεία βούλησις δὲν ἐνήργει, ἀλλ' ὄχι πάλιν παντελῶς καὶ ὡς ἔτυχεν.» (Ἰσαάκ Σύρου, Ἀσκητικά, Θεσσαλονίκη 1976, σελ. 193, 194).

Κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον οἱ «προφῆτες» αὐτοὶ δὲν πρέπει νὰ λαμβάνονται ὡς ὑπόδειγμα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἂν ἀκόμη πραγματικῶς προφήτευσαν καὶ θαυματουργοῦσαν, ἐφόσον στεροῦνται ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ ὁμολογίας, ὡς οἱ προβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ μ. Θεοκλήτου, Νεοεποχίτες «ἅγιοι», οἱ ὁποῖοι συμπλέουν μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὲς τοῦ Φαναρίου. Ἀφοῦ σὲ κάθε εὐκαιρία ἐγκωμιάζαν τοὺς σχισματοαιρετικούς καὶ τοὺς Λατινόφρονες Δημητρίου καὶ Βαρθολομαίους, ὅπως ἔκανε καὶ ὁ πλανημένος Παΐσιος!

Γράφει ὁ Χρυσορρήμων καὶ ἀληθὴς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας: «διότι ἀκριβῶς καὶ μέσῳ τοῦ Βαλαάμ ἐνήργησεν ὁ Θεός καὶ στὸν Φαραῶ ἀπεκάλυψε τὰ μέλλοντα καὶ στὸν Ναβουχοδονόσορα, ἀκόμη καὶ ὁ Καϊάφας προφήτευσεν χωρὶς νὰ γνωρίζει ἐκεῖνα τὰ

ὁποῖα ἔλεγε καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἐβγαλαν δαιμόνια δίχως νὰ εἶναι μαζί Του. Ἐπειδὴ αὐτὰ δὲν ἐγιναν γι' αὐτοὺς πού τὰ ἔκαναν ἀλλὰ γιὰ ἄλλους, πολλές φορές δὲ καὶ μέσῳ ἀναξίων ἐγιναν αὐτὰ.» (P.G. 61, 69).

Ὀνομάζει λοιπὸν ὁ π. Θεόκλητος ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους πού διακρατοῦμε μὲ ἄπειρες θυσίες τὴν πίστη τῶν Πατέρων καὶ τίς Ὀρθόδοξες Παραδόσεις (χλευαστικῶς ὑπὸ τῶν Νεοσημερολογιτῶν Παλαιοσημερολογίτας καλουμένων), «σχισματικούς», **δίχως βέβαια γνώση τῆς Θεολογικῆς ἔννοιας τοῦ σχίσματος.** Εἶναι διαβεβρωμένη ἡ γνώση του περὶ σχίσματος, ἀφοῦ διακατέχεται ἀπὸ τὴν φράγκικη ἀντίληψη περὶ ἔκκλησίας.

**Καλὰ π. Θεόκλητε, ὅταν κηρύσσεται αἵρεσις, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν κοινωνοῦν μὲ τοὺς αἵρετικούς εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ εἶναι σχισματικοί, ἐπειδὴ μένουν πιστοὶ σὲ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καὶ πάντα πίστευε καὶ ἀκολουθοῦσε ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία; Δηλ. οἱ Εἰκονόφιλοι ἦσαν σχισματικοὶ ἐπὶ εἰκονομαχίας, ἐπειδὴ εἶχαν διακόψει τὴν κοινωνία πρὸς τοὺς αἵρετικούς εἰκονομάχους;**

**Καὶ σήμερα, ἐπειδὴ οἱ ζηλωτὲς καὶ οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμον δὲν εἶναι κοινωνικοὶ πρὸς τοὺς Λατινόφρονες καὶ συγκρητιστὲς τοῦ Φαναρίου, τῆς Μόσχας, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας εἶναι «σχισματικοί»;**

**Θεοκλήτειος ἐκκλησιολογία!**

**Χωρὶς ἔρεισμα στοὺς Ἁγίους Πατέρες!**

**Χωρὶς θεμελίωση στοὺς Ἱεροὺς Κανόνες!**

**Πῶς εἶναι δυνατόν, π. Θεόκλητε, νὰ μὴν προσπαθῆσουν οἱ γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ ζηλωτὲς Πατέρες ξεκόβοντας ἀπὸ τὴν θανατηφόρο γάγκραινα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μένοντας ὑγιεῖς οἱ ἴδιοι νὰ γλυτώσουν τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σχίσματα πού προκαλοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς, πού διδάσκουν ἄλλα ἀπ' ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;**

**Καὶ πῶς θὰ τὸ κάνουν αὐτὸ εἶναι προκαθορισμένο ἤδη ἀπὸ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν μπορούμε νὰ αὐτοσχεδιάζουμε, ὅπως κάνετε ἐσεῖς! Μένοντας δηλαδὴ κοινωνικοὶ πρὸς τοὺς αἵρετικούς καὶ μνημονεύοντάς τους!**

Οἱ Λατινόφρονες καὶ Οἰκουμενιστὲς Ἀρχιερεῖς τοῦ Φαναρίου καὶ οἱ ἀνά τὸν κόσμον ὅμοιοι καὶ κοινωνικοὶ πρὸς αὐτοὺς -ἂς εἶναι καὶ χιλιάδες- μὲ τίς ἔτεροδιδασκαλίες τους ἀποσχίζονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων. Ὅσοι ἀποσχίζονται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐπειδὴ συνήθως εἶναι λίγοι, φαίνονται στοὺς ἐκφραγευμένους Ἐπιφάνιους καὶ Θεόκλητους σάν νὰ κάνουν αὐτοὶ σχίσμα! Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶναι οἱ συνεχιστὲς τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

**Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα ἦλθε ὁ Μ. Φώτιος καὶ τὸ 869 θέσπισε τὸν ΙΕ' Ἱερόν Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου, πού περιέλαβε καὶ θεμελίωσε τὴν μέχρι τότε Ὀρθόδοξη Παράδοση καὶ διδασκαλία, γιὰ νὰ μὴν ἔχει κανεὶς πλέον δικαιολογία ὅτι τάχα δὲν ὑπῆρχε Κανόνας πού νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἀποτείχιση καὶ τὴν διακοπὴ τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἵρετικούς.**

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξαπατοῦν τὰ φαινόμενα: Δὲν κάνουν σχίσμα οἱ λίγοι πού μένουν πιστοὶ στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία: Σὲ ὅ,τι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία πίστευε καὶ ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ πάντα. Σχίσμα κάνουν ὅσοι εἶτε μὲ κάποιες διαμαρτυρίες, ὅπως Ἐσού, εἶτε

σιωπώντας, μένουν πιστοί στους αίρετικούς Οικουμενιστές και Λατινόφρονες Αρχιερείς, (Βαρθολομαίους, Στυλιανούς Αυστραλίας, Γρηγορίου Άγγλίας, Τρακατέλιδες Άμερικης, πού υπετάγησαν πλήρως στον Πάπα, παίρνοντας το πάλιον από τά χέρια του! Αύγουστίνους Γερμανίας, Μιχαήλ Αυστρίας και Χριστοδούλους ή μάλλον Παποδούλους!) Οί λίγοι πού άποσχίζονται από τούς τοιούτους Αρχιερείς στην πραγματικότητα γλυτώνουν τήν Έκκλησία από τά όλέθρια σχίσματα.

Ο Άγιος Μάρκος ό Εύγενικός μās διδάσκει:

«Άπαντες οί τής Έκκλησίας διδάσκαλοι, πāsαι αί Σύνοδοι, πāsαι αί θείαι γραφαί, **φεύγειν τούς έτερόφρονas παραινοῦσιν και τής αυτών κοινωνίας δίστασθαι**».

Ποιόν, θά ακολουθήσουμε, λοιπόν, τίς διεστραμμένες παραδοξολογίες του π. Θεοκλήτου και τών ψευδοαγίων τής Νέας Έποχής, Πορφύριου και Παΐσιου ή τόν φωστήρα τής Έφεσου, Άγιον Μάρκον τόν Εύγενικό;

Ποιόν θά ακολουθήσουμε στή διδασκαλία, τήν Οικουμενιστική Νεοεκκλησιολογία του Νεοουνίτου μοναχού Θεοκλήτου ή τόν μεγάλο όμολογητή και Άγιο τής Έκκλησίας μας **Θεόδωρο τόν Στουδίτη**, πού αντιμετώπισε τίς ίδιες κατηγορίες, ότι τάχα ήταν σχισματικός, όταν διέκοψε τήν κοινωνία με τούς κρατούντες τότε εικονομάχους και πού δίδασκε για τούς Θεόκλητους τής τότε έποχής:

«Έχθρούς γάρ του Θεου ό Χρυσόστομος ου μόνον τούς αίρετικούς, αλλά και τούς τοιούτους κοινωνούντας μεγάλη τή φωνή άπεφήνατο» και «οί μέν τέλεον περί τήν πίστιν έναυάγησαν, οί δε, ει και τοις λογισμοίς ου κατεποντήθησαν, όμως τή κοινωνία τής αίρέσεως συνόλλυνται». (Επιστολή Θεοφίλω τώ ήγουμένω, (Ρ.Γ. 99, 1164, 1216).

Και ό «φίλος» του π. Θεοκλήτου θά πρέπει να πάρει όρισμένα μαθήματα Όρθοδόξου Δογματικής για να έννοήσει τί σημαίνει καθολικότητα τής Έκκλησίας: «Η Ίεραρχία τότε μόνον διδάσκει κατά ένα καθολικό τρόπο, όταν άληθινά κρατεί και συμπεριλαμβάνει τήν Έκκλησία μέσα στον έναυό της».

**Η Άποστολική διαδοχή ένισχύεται και νοείται μόνον με τήν πιστότητα στην Άποστολική Παράδοση και τήν τήρηση τής Άποστολικής Παραδόσεως.** Στο άδιαχώριστο τής Άποστολικής Διαδοχής και τής Άποστολικής Παραδόσεως βρίσκεται τό πλήρωμα τής Πεντηκοστής», γράφει ό π. Γ. Φλωρόφσκι.

Αυτό τό πλήρωμα τής Πεντηκοστής έμεις τό ζοῦμε π. Θεόκλητε, και ή ίερωσύνη μας δεν είναι «αίωρουμένη», όπως έλαφρα τή καρδιά γράφεις, αλλά, αντιθέτως, λαμπρύνεται από τόν όμολογιακό άγωνα μας έναντίον τής Παναίρέσεως του Οικουμενισμού. Η ίερωσύνη μας επιβεβαιώνεται καθημερινά έν τοις Άγίοις Μυστηρίοις. Τό δίκαιον του άγώνος μας μαρτυρείται από τήν άφθαρσία τών Άγίων λειψάνων του Άγίου μας **Ίωάννου του Μαξίμοβιτς** και του Άγίου Μητροπολίτου μας **Φιλαρέτου**. Αλλά και από τό άδιάφθορο λείψανο του Άγίου **Ίωάννου του Ρουμάνου του Χοζεβίτου**. Κανείς από αυτούς δεν ήταν κοινωνικός προς ύμας! Γιαυτά τά άγια λείψανα Σου έγγραφα π. Θεόκλητε στίς έπιστολές μου, τίς όποιες θά δημοσιεύσω έν καιρω για να πληροφορηθούν οί πιστοί τό πόσο με άδικείς στα γραφόμενά Σου, και όχι για τόν Ματθαίο πού λές ότι βγήκε τυμπανιαός. Ο Ματθαίος ήταν ό πρώτος πού

διέρρηξε τήν ένότητα του άγώνος και έφτασε σε άκρότητες πού δεν έχουν καμμία σχέση με τήν Άγία μας Έκκλησία, τήν διακριτική και σεμνή παρουσία του Άγίου Προέδρου μας, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, πού έξορίστηκε και έπαθε για τήν Όρθοδοξία και του όποιου τά λείψανα ευώδισαν και ευωδιάζουν.

Τήν διακονία μας τήν στηρίζουμε στίς διδασχές τών Άγιων Γερόντων, **Ίερωνύμου Αίγίνης**, του Γερόντος μας παπα-Μοδέστου Κερασιώτου, και του όντως όσίου γέροντος Εύθυμίου του Έσφιγμενίτου. Για όλα αυτά Σου συριστώ να διαβάσεις τό έσχάτως κυκλοφορηθέν υπό τής ένορίας μας βιβλίον: «**Ο Άγιος Ίωάννης ό θαυματουργός**, Συνοπτική άφήγηση του βίου και τών θαυμάτων του Αρχιεπισκόπου Ίωάννη Μαξίμοβιτς», Έκδοση Ίεροῦ Ναου Άγιων Πάντων Πατρών, Πάτρα 2004. Αυτοί είναι οί δικοί μας άληθείς Πατέρες τής Μιάς, Άγίας Καθολικής και Άποστολικής Όρθοδόξου Έκκλησίας, πού δεν εκλιναν γόνυ στον Βάαλ του Οικουμενισμού, όπως Σύ και οί όμόφρονες Σου καθημερινώς κλίνετε...

Για τόν πλανεμένο, Παΐσιο, πού κάθε άλλο παρά Όρθόδοξο φρόνημα είχε, θά συνεχίσουμε στο έπόμενο τεῦχος. Έδω άρκει να σημειώσουμε ότι ό Παΐσιος άποδοκιμάστηκε από τήν Ίδια τήν Παναγία μας, ή όποία τόν έγκατέλειψε και πέθανε μακριά από τό Άγιον Όρος, μόναχος ών, μέσα σε ένα ... γυναικείο μοναστήρι, ένω ό Παΐσιος, ... «προορατικός» ών, έφτιαχνε τάφους στο Άγιον Όρος για να έχει... μνήμη θανάτου... και να ταφεί εκεί, όπου επιθύμησαν βασιλείς και ήγεμόνες να κοιμηθούν και δεν τό άξιώθηκαν. Αντιθέτως με τούς ταπεινούς και καταφρονεμένους πατέρες πού αξιώνονται τής ευνοίας Της και κοιμούνται στο Περιβόλι Της, και θά βρουν παρησία τήν Ημέρα Έκείνη κατά τήν άψευδη υπόσχεσή Της στον πιστό δούλο της μέγα και άληθή Άγιο Άθανάσιο τόν Άθωνίτη!

\*Συγκεκριμένα ύποστήριξε μετ' επιτάσεως ότι «και αν άκόμη πέσουν οί έπίσκοποι στους όποιους άνήκει σε αίρεση, καταδικασμένη από τήν Έκκλησία ή από τούς Άγίους Πατέρες, αυτός δεν πρόκειται να φύγει από τήν Έκκλησία», έστω και αν οί άλλοι έπίσκοποι και ίερείς βρίσκονται σε κοινωνία με τούς αίρετικούς έπισκόπους και ό ίδιος κοινωνεί με αυτούς τούς άλλους! Θέλει να μή γνωρίζει ό δυστυχής τό ότι «ό κοινωνών άκοινωνήτω άκοινωνήτος έστω!»

Παρασιωπά ό μ. Θ. τίς άπειρες προδοσίες τών Φαναριωτών, τίς Οικουμενιστικές συμπροσευχές, τά Οικουμενιστικά και Ουνιτικά συλλείτουργα με τόν άντίχριστο πάπα, όπως τά καταγγέλλουν και οί π. Γ. Μεταλληνός και π. Θεόδωρος Ζήσης, τόν έρχομό του Θηρίου στην Ελλάδα, τίς καθημερινές μεταδόσεις τών Μυστηρίων στους αίρετικούς, τούς διωγμούς, τίς φυλακίσεις, τίς έξορίες τών Όρθόδοξων (παλαιοσημερολογιτών) ίερέων, τίς βεβηλώσεις και αυτών τών Τιμών Δώρων, τίς κατεδαφίσεις τών Ίερών Ναών, τούς άποσηματισμούς τών άγνων λειψάνων, τήν συμμετοχή τής Ελλαδικής έκκλησίας στο Παγκόσμιο Συμβούλιο του Σατανά, τίς διαθρησκειακές εκδηλώσεις και συμπροσευχές τών ψευδοποιμένων του ... και μύριες όσες προδοσίες τής Πίστεως, ών ουκ έστιν άριθμός! Και όλα αυτά για να δικαιολογήσει τήν κοινωνία του με τήν αίρεση...!

\*\* Να σημειώσουμε επίσης για τόν Πορφύριο ότι όταν τόν ρωτούσαν για τό υπ' άριθμόν ένα πρόβλημα τής Έκκλησίας σήμερα, για τόν Οικουμενισμό και τόν Νεοσημερολογισμό, έλεγε ότι αυτός δεν γνωρίζει γιαυτά τά θέματα και ότι δεν άσχολεϊται, ένω είχε χρόνο να άσχολεϊται με όλα τά άλλα:

«Ήθελα όλα να τά μαθαίνω μέχρι τό βάθος και τό πλάτος»!

«...Γιαυτό άγόρασα βιβλία τής Ιατρικής, άνατομίας, φυσιολογίας κ.ά., ώστε να μελετήσω και να κατατοπιστώ. Για ένα μάλιστα διάστημα παρακολούθησα και παραδόσεις στην Ιατρική Σχολή για μεγαλύτερη κατάρτιση. Τή φιλομάθεια αυτή τήν είχα για όλα τά πράγματα.» Ήθελα όλα να τά μαθαίνω μέχρι τό βάθος και τό πλάτος.» (Βίος και λόγος, σελ. 135). Όλα ήθελε να τά μαθαίνει ό δυστυχής και να τά γνωρίζει, εκτός από τά τής Άγιωτάτης Όρθοδόξου Πίστεως!...